

Asielkind pakt tien keer zo vaak de koffers

■ Vele verhuizingen schadelijk voor de ontwikkeling van kind, stelt werkgroep

Somajeh Ghaemina

Kinderen die met hun familie in Nederland asiel aanvragen, verhuizen gemiddeld één keer per jaar. Ter vergelijking: Nederlandse kinderen verhuizen gemiddeld eens in de tien jaar. De vele verhuizingen schaden de ontwikkeling van de ruim 3600 kinderen in de asielopvang.

Dat stellen Unicef Nederland, Defence for Children, Stichting Kinderpostzegels Nederland, Kerk in Actie en VluchtelingenWerk Nederland, verenigd in de 'Werkgroep Kind in azc' in het boekje 'Ontheemd', dat vandaag aan verantwoordelijk staatssecretaris Teeven (veiligheid en justitie) wordt aangeboden.

Een kind krijgt tijdens de asielprocedure – ook na de aangepaste Vreemdelingenwet van 2010 – standaard drie keer een verhuizing voor de kiezen: in elke nieuwe fase van de procedure moet het gezin naar een andere locatie. Daar komt voor de meeste kinderen een flink aantal verhuizingen bij. Omdat asielzoekerscentra sluiten of omdat er zo min mogelijk bedden leeg moeten staan. Om die reden worden bewoners regelmatig overgeplaatst.

Met de vele verhuizingen worden kinderrechten ernstig geschonden, stelt de 'Werkgroep Kind in azc'. Daarvoor voert ze verschillende onderzoeken aan naar het effect van verhuizingen op (asiel-)kinderen. Veel wisselingen van school zorgen voor verlies van sociale netwerken en leerachterstanden. Ook kunnen ze invloed hebben op de psychische gezondheid van kinderen. Verhuizen vergroot tevens het risico op kindermishandeling van asielkinderen, signalen van mishandeling worden bo-

vendien bij deze kinderen minder goed opgemerkt.

Kinderen ervaren de verhuizingen als zeer belastend en soms zelfs als een straf, zegt Beitske Kooistra, die vanuit de Rijksuniversiteit Groningen onderzoek deed naar het perspectief van de 'verhuis-kinderen'. "Deze kinderen zijn door hun vlucht naar Nederland extra kwetsbaar. Ze hebben behoefte aan rust en een veilige basis. Door het Nederlands opvangbeleid moeten ze constant afscheid nemen van hun vertrouwde omgeving en hun vriendjes. Ze zijn altijd bang voor een volgende verhuizing."

Het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) registreert sinds vorig jaar ook het aantal verhuizingen. De eerste uitkomsten stuurt staatssecretaris Teeven in februari naar de Tweede Kamer; voor die tijd wil hij niet reageren. Maar zijn registratie geeft geen goed beeld van de verhuisproblematiek, stelt de Werkgroep Kind in azc. Voorzitter Karin Kloosterboer (Unicef): "Het COA registreert eenmalig, alleen vanaf 2012, en alleen vanaf opvang in het reguliere azc. Verhuizingen daarvoor en daarna worden niet meegeteld."

Kinderen moeten voortaan op één plek worden opgevangen, bepleit de 'Werkgroep Kind in azc' die daar vorig jaar zomer voorstellen toe deed. "De huidige opvang is gericht op de belangen van de opvangorganisaties en niet op die van de kinderen. Breng de loketten naar de kinderen in plaats van andersom." Op langer termijn is dat zelfs goedkoper dan het huidige beleid, berekende de werkgroep. Kloosterboer: "Je kunt ook de fundamentele vraag stellen: Wat kost een beschadigd kinderleven?"

Na veel verhuizingen raken asielkinderen afgesloten van alles en iedereen.

FOTO HERMAN ENGBERS/HH

‘Rechten zijn er niet voor ons’

■ Asielkinderen raken geïsoleerd in ‘veilig’ Nederland

Somajeh Ghaemina

Nijmegen, Echt, Ter Apel en toen naar een soort gevangenis waar ze veertien dagen moest zitten omdat ze met uitzetting werd bedreigd. Het zijn slechts vier van de zeven verhuizingen die Lily (18) met haar zusje en moeder vanaf haar elfde jaar heeft meegemaakt. Zoveel plekken gezien, zoveel mensen ontmoet, maar ze is juist daardoor ‘helemaal afgesloten van alles’.

Lily durft niet met haar echte naam in de krant. Haar moeder is bang dat de tijdelijke verblijfsvergunning, die het gezin uit Burundi afgelopen zomer na zeven jaar kreeg, wordt afgepakt als ze haar verhaal vertelt. Toch doet ze het, omdat ze andere kinderen wil helpen.

"Mijn zusje en ik zijn geïsoleerd geraakt door de verhuizingen. Het was elke keer heel vervelend: was je

net gewend aan de nieuwe school, had je net vriendinnen gemaakt, moest je weer weg. We konden tussendoor een jaar niet naar school. Op een gegeven moment hadden we geen zin meer om kennis te maken

‘Leerkrachten kregen niet de kans ons te leren kennen’

met de nieuwe omgeving. Na zoveel verhuizingen denk je: laat maar. We gingen bijna nooit meer naar buiten.

"Omdat we nergens lang bleven, kregen leerkrachten op school geen kans om ons echt te leren kennen. Ze kregen geen inzicht in ons niveau. Mijn zusje kreeg het advies voor het laagste niveau: vmbo-basis,

terwijl ze echt veel meer kan. Door onze laatste verhuizing van Grave naar Vught gaat ze nu al een half jaar niet naar school. Daar maak ik me echt zorgen over. Mijn moeder heeft niet genoeg geld om de reiskosten naar Nijmegen – waar we op school zaten – voor ons allebei te betalen. Alleen ik kan elke dag 50 kilometer reizen naar Nijmegen voor mijn opleiding doktersassistente aan het ROC. We hebben mijn zusje gelijk ingeschreven op een school dichterbij, in Den Bosch. Maar daar is geen plek voor haar, zeggen ze nu.

"We hebben verschrikkelijke dingen meegemaakt. En dan kom je in een land waar je denkt dat je veilig bent, waar alle kinderen rechten hebben. Maar de ellende werd juist erger hier. Die rechten zijn er alleen voor Nederlandse kinderen, naar asielzoekerskinderen wordt niet geëist."